

MÉSZÖLY ÁGNES

VÁ- GOD?

Lara

Szöveg © Mészöly Ágnes, 2018

Borító © Szabó Vince, 2018

Kiadta a Menő Könyvek, amely a Manó Könyvek Kiadó Kft. imprint kiadója.

Kiadónk az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők

Egyesülésének tagja. 2018

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

www.menokonyvek.hu

Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva.

Felelős szerkesztő: Kertész Edina

Olvasószerkesztő: Kótai Katalin

Műszaki vezető: Rácz Julianna

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

ISBN 978-963-403-478-0

Nyomdai kivitelezés: Aduprint Kft.

Felelős vezető: Tóth Béláné

Fogalmam sincs, mi történik. Már vagy tíz perce ülök Petra mellett, az előbb próbáltam kérdezni tőle valamit, de érzem, hogy most képtelen beszélni, szóval csak simizem a hátát, és hallgatom, ahogy Letti csacsog Áronnal. Valami bulit szerveznek jövő hétre, meg arról beszélnek, hogy a srácnak milyen eredmények kellenek, hogy bejusson a Műegyetemre.

Egyszer csak valaki kopog, aztán nyílik az ajtó, és belép Vértessy tanárnő egy nagydarab, pocakos pacákkal, akit a panzió recepcióján láttam ma reggel.

– Lányok, egy kis figyelmet kérnék – mondja ellentmondást nem tűrően az ofőnk. Letti grimaszolva elköszön Árontól, és bontja a vonalat, aztán kérdően néz a tanárnőre.

– Ő Szabó Péter, ennek a panziónak a tulajdonosa, és azért jött most velem, mert egy nagyon kínos dolog történt az osztálykiránduláson...

– Valaki kitört egy ablakot vagy ellopott egy hamutartót? – poénkodik Letti, de Vértessy tanárnő egy pillantással elhallgattatja.

– Igen, eltűnt valami... tehát meg kell kérjelek titeket, hogy nyissátok ki a táskátokat.

Valami rosszat érzek. Valami nagyon-nagyon rosszat. A tanárnő már ott áll az ágyunk mellett.

Felkelek Petra mellől, átmegyek az én oldalamra, és felteszem a bőröndömet az ágyra.

De a tanárnő és a tulaj Petra táskáját méregetik.

– Kinyitnád? – kérdi a pasi majdnem bocsánatkérően.

Petra úgy mozdul, mint egy zombi, kinyitja a nagytáskát, és arrébb áll, hogy alaposan megnézhessek, mi van benne.

– Belenyúlhatok? – kérdezi a tanárnő, ő meg szó nélkül bólint, aztán nézi, hogy az ofő áttúrja a ruháit.

– Köszönöm – mondja az ofő pár másodperc múlva, és Lettihez fordul. – A tiédet, ha szabad.

– Megtudhatnám, mit keresnek? Van joguk egyáltalán belenyúlni a holminkba? – kérdezi a kék hajú felháborodottan.

– Letti, kérlek! – sóhajt az ofő.

Letti felkel az ágyról, és fapofával kinyitja a táskáját. Látszik rajta, hogy nem először történik vele ilyesmi, ha tényleg intézetben volt, ott biztos naponta csináltak ilyeneket a nevelők.

– Esetleg, ha megmondaná a tanárnő, hogy mit keres... – próbálkozik megint, de senki nem felel neki.

Pár másodpercig.

Aztán igen, de ettől nem lesz boldogabb.

– Azt hiszem, pont ezt – húzza ki a Beats Rose Goldot a tanárnő a táskából.

– Ezt? De hiszen ez... ez az én... ó, ne, te rohadt kis kurva!

Lettire nemhiába mondják, hogy zseni. Sokkal hamarabb lelesik neki a szitu, mint nekem.

– Tanárnő, ez az én fülesem, ugyanolyan, mint az övé, de eskü, hogy az enyém!

– Mi? Te vetted el? – ugrik oda Petra.

Csak állok, mint egy szobor. Azt hiszem, levegőt venni is elfelejték egy darabig.

Letti nyúlna a fülesért, de Vértessy tanárnő tekintetében megakad a mozdulata.

– Tanárnő, csak nem gondolja, hogy... ez az én saját fülesem!

– Nikoletta! Az egész osztály bizonyíthatja, hogy ez a fejhallgató Forgách Petráé. Nézd, én nem akarok ügyet ebből – mondja az ofő, és a hangja már-már könyörgő –, valld be, mit csináltál, és megúszod egy...

– Mit valljak be? – kiabál Letti. – Ezt... szerintem ezt csak kitalálták! Forgách biztos beleejtette a vízbe, és most rám akarja kenni, hiszen ők már tegnap látták, hogy pont ugyanolyan fülesem van, tanárnő, nehogy már azt higgye, hogy... Laura is bizonyíthatja!

Hirtelen mindenki engem néz. Vértessy tanárnő kérdőn. Letti szikrázó szemekkel, dühösen. A tulaj kicsit unottan.

Petra azzal a szoborszerű, semmitmondó arccal, amiről csak én tudom, hogy kétségbeesett.

Érzem, hogy gondolkodnom kéne. Hogy döntenem kéne, és jól kéne döntenem, de fogalmam sincs, mit mondjak. És nincs időm átgondolni, megkérdezni Olitól, megdumcsizni anyuval...

Beugrik megint a tegnapelőtti álom.

– Nos, Laura? – hallom az ofő hangját rettentő távolból.

– Fogalmam sincs, miről beszél Letti – mondom határozottan.

- Rohadékok! – kiabál

Letti, és megindul felénk, mintha meg akarna verni minket.

A panzió tulajdonosa elének áll, Vértessy tanárnő pedig megfogja Letti vállát.

– Nikolett, kérlek, gyere le a szobámba... tudom, hogy...

– Mit tud? Nem tud semmit! – kiabál Letti, aztán egy hirtelen mozdulattal sarkon fordul, felkapja a táskáját az ágyáról, és kirohan a szobából.

– Tasnádi Nikolett, azonnal gyere vissza! –

kiabál utána a tanárnő, összenéznek a tulajjal, a férfi utánalódul Lettinek, de ahogy a testfelépítését elnézem, nem sok esélye van.

– Tanárnő, én nagyon sajnálom – kezdi Petra. Egy pillanatig azt hiszem, hogy elmondja az igazat az ofőnek. De korai a megkönnyebbülésem. – Nem vagyunk valami nagy spanok Lettivel, de tényleg nem hittem volna...

– Ugyan már, Petra! Ez nem a te hibád! Tessék, itt a fülesed, én most megpróbálok beszélni Lettivel. – Ezzel az ofő elindul kifelé a szobából, aztán az ajtóból még visszanez. – Szóljatok a többieknek, hogy kezdhetik a bulit... a fenébe, miért nem hoztam magammal kísérőtanárt?

Ketten maradunk a szobában. Petra, én, meg az az átkozott fejhallgató Petra kezében.

Tudom, hogy mondanom kellene valamit. Vagy inkább kérdeznem. De képtelen vagyok megmukkanni. Állok az ágy egyik oldalán, nézem a barátnőmet, és várom, hogy megszólaljon.

– Ne haragudj... Lara, légy szíves, ne haragudj, csak egyszerűen képtelen voltam... jaj, Lara, ugye meg tudsz bocsátani? – nyögi ki végül Petra, odajön hozzám, és a nyakamba borul.

Nem értem, nekem mit kellene megbocsátanom. Egyáltalán nem. Hiszen nem velem cseszett ki, engem csak hülye helyzetbe hozott, amikor Letti nekem szegezte azt a kérdést. Legszívesebben eltolnám magamtól, de érzem, hogy a válla rázkódik. Basszus, Petra sír, tizenegy éve a legjobb barátnőm, és még soha, soha nem láttam sírni.

Még az is átfut az agyamon, hogy csak megjátssza, de nem, nedves lesz a vállamon a póló, és szipog meg hüppög.

– Nem akartam, illetve nem én akartam, de a Vérvera elkapott lefelé menet, és elkezdett faggatni, és nem akartam elmondani, hogy milyen béna voltam, de ő meg azt hitte, hogy ellopták, érted? És csak egyszerűen... egyszerűen nem volt erőm tiltakozni, meg azt gondoltam, hogy egyszer végre a Tasnádi is megszívhat valamit – hadarja.

– Jól van, nyugi, minden rendben lesz – próbálok megnyugtatni. Igazából egyelőre fogalmam sincs, hogyan lehetne minden rendben, de arra gondolok, hogy Letti valahogy megoldja majd. Vértessy tanárnő alpból eléggé bírja őt, sőt, kivételez is vele rendesen, szerintem valahogy majd megdumálják, mi legyen. Ő jobban hozzá van szokva az ilyesmihez, gondolom, egy igazgatói meg sem kottyán neki, és a nevelőszülők biztos nem olyan szigorúak, mint Tilda. Bár sosem találkoztam még nevelőszülőssel.

Mondjuk, a fülese biztos hiányozni fog neki.

– Gyere, szóljunk a többieknek, hogy mehetünk bulizni – mondom Petrának. De kisírt szemmel nincs kedve elindulni, inkább behúz a fürdőbe, hogy összeszedje magát, én meg megyek, és bekopogok sorban a szobákba.

Mindenki kérdez, hogy mi van, de csak a vállamat vonogatom.

Két perc múlva úgyis tudni fog mindenki mindent, de hogy nem tőlem, az biztos. Lassan mindenki leszállingózik a különterembe, ahol az asztalok már meg vannak rakva pogival és üdítővel, Banyáék elindítják a zenét, és lekapcsolják a fényeket. Az elején persze senki nem táncol, de ez minden bulin így szokott lenni.

A pocakos fickó megint ott ücsörög a recepció pultban, eszembe jut, hogy megkérdezzem, hol érte utol Lettit, de aztán nem szólok hozzá. Inkább bemegyek Vaniékkal a terembe, leülünk egy tál pogácsa mellé, és meg sem próbálunk beszélgetni, úgysem hallanánk egymást. Ez most nekem kifejezetten jól jön. Eltelik egy csomó idő, Petra sehol, a többieknek azt mondom, hogy szarul van és lefeküdt, és én is azon gondolkodom, hogy visszamegyek a szobánkba. Pedig imádok táncolni, főleg akkor, ha Petra is velem van. De most valahogy semmihez sincs kedvem, pedig elég jó a hangulat. Banya tök menő számokat rak be, pörgőseket, amikre tényleg lehet csapatni. Lassan már csak én ülök a fal mellé tolt széksoron, még az olyan kétfalábak is beálltak ugrálni, mint Roli vagy Vécsei Virág.

– Gyere már, Lara! – rángat fel a székről Lilla. Húzom a szám, de megyek, és amikor már ott állok a körben, elkezdem egy kicsit kevésbé szarul érezni magam.

De képtelen vagyok feloldódni.

Banya beteszi a kedvenc számunkat, a mi számunkat, amire az EB-s koreónkat is megcsinálta Lea, a táncedzőnk. Ha most itt lenne Petra, biztos bemutatnánk, de egyedül nincs kedvem játszani az eszemet. Elindulok kifelé, csak Lillának kiabálok oda, hogy bocs, de nekem is fáj a fejem.

Lilla odamutat egy szívecsét, aztán ropja tovább.

Kimegyek a teremből, elindulok a lépcsőház felé, de félúton megtorpanok. A recepción most nincs senki, de látom, hogy a panzió előtt két rendőrautó parkol. Kisettenkedek a bejáratig.

Vértessy tanárnő és a tulaj három egyenruhással beszélget. Azok felírnak mindenfélét, meg dumálnak a walkie-talkie-jukba, de nem értem, hogy miről van szó. Dühös leszek az ofőre. Miért kellett kihívnia a rendőröket, végül is meglett a lopott cucc... illetve nem is lopott el senki semmit, figyelmeztetem magam a valóságra.

Eszembe jut, hogy esetleg engem is kihallgathatnak. Valaki, aki kevésbé hagyja megvezetni magát Vértessy tanárnőnél. Akinek feltűnik, hogy hazudok.

Akkor nagy bajban leszünk. Én is, és Petra is. Sokkal nagyobbban, mint eddig voltunk.

A rendőrök pár perc múlva beülnek a kocsikba, bekapcsolják a villogókat, és elhúznak a városhatár felé. A tanárnőék pedig bejönnek. Nem vagyok elég gyors, nem tudok elhúzni időben.

– Petra? – kérdezi az ofő, ahogy meglát.

– Fent van, szerintem lefeküdt – mondom. Aztán eszembe jut valami. – Tanárnő, a Letti ma is velünk alszik a szobában?

– Dehogy – rázza a fejét az ofő. – Akkor sem aludna veletek, ha meglenne...

– Ha meglenne? Hogyhogy ha meglenne?

– Hát az a helyzet, hogy nem értem utol a kis dögöt – mondja dühösen a panzió tulajja. – Lelépett, elrohant, csak azt láttam, hogy a főútvonal felé jár. Ha felvette valaki, már az is lehet, hogy rég Pesten van.

– Remélem, van annyi esze, hogy hazamegy, és nem rontja tovább a dolgot – sóhajt Vértessy. – Látod, Laura, így megy ez, az

ember csinál egy kis stiklit, aztán egyre nagyobb és nagyobb lesz a baj.

– Ezt hogy érti a tanárnő?

– Hát úgy, hogy ezt a lopást még el tudtam volna intézni saját hatáskörömben. Tudod, Letti bizonyos szempontból különleges bánásmódot igényel, nagyon nehéz gyerekkora volt, és csak az utóbbi másfél évben tűnt úgy, hogy sínre került az élete. Sokan azt gondolják, hogy kivételezek vele, és ez igaz is. Ha csak a tényeket nézzük. Tudod te, Laura, miért került ez a lány intézetbe?

Megvonom a vállam, mintha nem érdekelne. De igazából most jut eszembe először, hogy ennek is biztos van valami oka. Mégsem kérdezek vissza.

– Gondolom, az anyja is ilyen tolvaj ribanc lehetett – válaszol helyettem a tulaj a recepciós pult mögül.

– Hát, nem egészen... – csóválja a fejét az ofő. – De azt hiszem, erről nem kellene beszélnem. Mindenesetre így, hogy megszökött, és értesítenem kellett a rendőrséget, már mindenképpen úgy lesz belőle. Komolyan, boldog leszek, ha egy fegyelmivel megússza.

A szobában teljesen sötét van, csak az ablakon süt be az utcai lámpa. Petra felöltözve fekszik az ágyon, a fején a rózsaszín füles. Nem tudom eldönteni, hogy zenét hallgat vagy alszik, odahajolok hozzá egészen közel, de erre sem reagál.

Érthetetlen hogy tud ilyenkor aludni.

Előveszem a telómat, és csak most látom, hogy egy halom üzenetem érkezett. Anyu odaért Bischofswiesenbe, whatsappon kérdezi, hogy milyen a kirándulás. „Jó” válaszolom neki.

Bővebben?

nem jó

???

hosszú

egy szobába kerültünk tasnádi lettivel

ó

Anyu azt hiszi, hogy érti az egészet, csak mert tudja, hogy nem vagyunk Lettivel a legnagyobb spanok. Áront is tudja. De Áron, azt hiszem, semmi ahhoz képest, ami most van.

Tök jó lenne elmondani neki... biztosan tudna mondani valamit, anyu mindig tud mondani valami jót. Lehet, hogy fel kellene hívnom, bár Petra nem örülne neki, de akkor is. Muszáj beszélgetnem valakivel.

Felkelek az ágyról, elindulok kifelé, nem akarom felébreszteni Petrát. Már az ajtónál vagyok, amikor kapok egy újabb üzit.

„Pá, virágszálam, most megyek éjszakai ügyelni. Aludj jól, és drukkolj, hogy egyik vénség se most akarjon itt meghalni nekem.”

És a képe mellett az ikon átvált nem elérhetőre.

Beharapom a szám szélét. Tudom, hogy anyu nem tarthatja magánál a telefonját munka közben, mert akkor állítólag nem tud a százéves nénikre koncentrálni. Egy ideig titokban azért

mindig nála volt, aztán egyszer lebukott, és majdnem kirúgták. Hiába mondta, hogy két kiskorú, meg ilyenek. A főnökök nem szarakodnak, ennél kevesebbért is rúgtak már ki valakit.

Beletörődve botorkálok vissza az ágyhoz. Eszembe jut, hogy Oli is írt, megnézem azt is, de semmi extra. Csak azt mondja, hogy reméli, jól vagyok, és hogy kilencvennégy százalékra írta meg a tavalyelőtti emelt szintű matekfeladatsort.

De ezért most nem lelkesedek különösebben.

Kitapogatom a pizsimet az ágyban, bemegyek a fürdőbe, pisilek, megmosom a fogam és átöltözöm, aztán visszafekszem Petra mellé.

HIDEG A LEPEDŐ, HIDEG A TAKARÓ, HIDEG MINDEN.

Vacogva forgolódom egy ideig, aztán felkelek megint, elhozom Letti ágyáról a plédet. Először magamra terítem, aztán megigazítom úgy, hogy Petrára is jusson.

Valamivel jobb talán, de még mindig nem tudok elaludni. Hangokat hallok a folyosóról, úgy látszik, vége van a bulinak, az osztálytársaim nevetgélnek, kiabálnak. Úgy érzem, nem egy ajtó, hanem egy univerzum választ el tőlük. Aztán elcsendesedik megint minden, de továbbra sem tudok elaludni.

Megint előveszem a telefont, jobb híján megnézem, mi van az Instán. Petra képe 121 lájkot kapott.

Hurrá.

Rákattintok a linkre, amit még a csónakban mentettem el. Egy itthoni webáruház. Baromi nagy választékkal. Igen, Petra fülese. És Letti fülese.

Szerdai kiszállítással.

Kitapogatom az ágy mellett a táskámban a pénztárcámat, előveszem belőle a bankkártyámat. Két perc alatt leadom

a rendelést és kifizetem, mondjuk a kártyaszámot kétszer is elrontom, úgy remeg a kezem. Még soha nem költöttem az árvaságis számlámról megbeszélés nélkül ennyi pénzt.

Kievickélek az ágyból, felteszem a telómat a töltőre, aztán megpróbálok aludni. Így legalább a fülest visszaadhatjuk majd Lettinek, nyugtatgatom magam. Petrát nem tiltja el Tilda a tánctól, Lettinek meg, gondolom, az eddigi balhék után meg sem kottyán egy igazgatói.

De egyáltalán nem érzem magam jobban.

Valahol az ébrenlét és az álom határán egyensúlyozok. Rémisztó, havas erdőben vagyok, mezítláb rohanok a fák között. Az ágak direkt belém csimpaszkodnak, de nem állhatok meg. Találok egy ösvényt, azon futok tovább teljes erőmből, egészen addig, amíg kétfelé nem ágazik az út.

Lapozz az 34. oldalára!

